

TEKSTER

LEGENDEN OM GEDEHYRDEN KALDI

Der var engang for mange år siden en ung gede- hyrde, som hed Kaldi. Legenden om Kaldi har været genfortalt mange, mange gange. Efter alt at dømmes, var Kaldi en meget ansvarlig ung mand, som aldrig lavede dumme ting.

Hver morgen førte han gederne op i bjergene, så de kunne græsse. Og hver aften, når det begyndte at blive mørkt, vidste de kloge og trofaste geder, at de skulle gå tilbage til landsbyen. En aften kom Kaldis geder imidlertid ikke tilbage.

Den unge mand følte, at han havde opført sig lidt dumt ved at overlade gederne til sig selv hver morgen, og han tog straks op i bjergene for at finde dem. Han søgte efter flokken hele natten, men først ved solopgang fandt han dem.

Kaldi kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Gederne sprang buk og dansede dumdrigt rundt på den stejle bjergside omkring nogle buske med skinnende mørkegrønne blade og lyserøde bær. Han blev meget forbløffet over gederne opførsel og mente, at årsagen var, at de havde spist buskenes bær.

På trods af, at hans mor havde forbudt ham at spise ukendte bær fra ukendte steder, samlede han alligevel en håndfuld op og spiste dem. Der gik ikke lang tid, før Kaldi dansede lystigt omkring – præcis som sine geder.

Lidt senere kom der en klog og lærd munk søvnt travende på vej til klosteret. Munken gned sig i øjnene, da han fik øje på Kaldi og gederne, som dansede rundt om de grønne buske med de lyserøde bær.

Munken var både nysgerrig og lærd, og han fik et par håndfulde bær af Kaldi. Bagefter fortsatte han til klosteret for at studere dem nærmere og vise dem til klosterets abbed. Men da abbeden hørte om bærernes virkning, mente han, at det var noget, som djævelen havde skabt. Derfor smed abbeden dem straks på ildstedet i køkkenet.

Der gik ikke lang tid, før der bredte sig en vellugtende aroma over hele klosteret. Nu dukkede der flere nysgerrige munke op i køkkenet. De fik besked på at ruge de ristede bønner ud af ilden og lægge dem i et krus med varmt vand. Munkene havde nu fremstillet verdens første kop kaffe.

Hurtigt opdagede munkene, at kaffens virkning betød at de følte sig meget opkvikket. Nu faldt de heller ikke i søvn under de lange bønner midt om natten, når de havde drukket kaffe. Derfor kom klosteret til at hedde "Det vågne Kloster".

Senere spredte denne drik sig fra sted til sted og var med til at skabe en mere glad og vågen verden.